

Sota tempesta, l'escriptora i els seus lectors

Entrevista amb Imma Monsó, que publica la novel·la, 'Una tempesta' (la Magrana)

Quan fa tres anys de 'Un home de paraula', en què narra la pèrdua i el dol per la persona estimada, Imma Monsó torna a publicar un llibre, 'Una tempesta' (la Magrana), amb força diversió: intriga, humor, metaliteratura, en què retroba elements del primer llibre que va publicar 'Millor que no m'ho expliquis'. És la història d'una escriptora amb un mètode ben particular d'escriure, d'un jove que viu al límit, i d'un altre que és un neuròtic.



La sinopsi del llibre és molt suggerent: Una escriptora que es dirigeix a fer una xerrada en un poble del Pirineu es troba una ambulància a la carretera, en plena tempesta. A dins, un jove que acaba de morir d'accident. L'únic indicatiu per esbrinar la identitat és un mòbil. El darrer missatge que ha rebut diu: 'Deixo el bacallà al forn, per si no vens a la xerrada. Si vols venir, recorda: al castell a les 6.30'. L'escriptora descobreix així que la persona que ha deixat el missatge probablement serà a la conferència, ignorant la tragèdia. En canvi, ella ho sap. En iniciar la seva intervenció, pren una decisió al respecte.

Explica Monsó: 'D'entrada el que m'interessava era la intriga, però de mica en mica va anar agafant pes la part de la xerrada de l'escriptora amb els seus lectors. Aquesta tertúlia és la part més divertida de la novel·la. Al principi no havia de tenir el pes que al final ha tingut. N'havia de tenir menys. Però conforme anava escrivint s'anava fent més forta i interessant del que volia. I al final té un pes molt fort.'

—S'ha sentit còmoda fent que la protagonista sigui una escriptora?

—En un principi havia de ser una investigadora, però va anar derivant cap a l'escriptora. M'agrada escriure de coses que conec. M'agrada estar ben a prop del tema que escric, perquè sempre aprofundeixes en funció del que saps. Per altra banda, amb 'Un home de paraula' portava dos anys de xerrades amunt i avall, i hi havia pensat molt en aquesta relació que s'estableix entre l'autor i els lectors, la diferència entre públics, les dinàmiques pròpies de cada grup...

—Hi ha molta literatura dins la literatura?

—El joc metaliterari hi és, però sobretot el que destaco és la relació de l'escriptora amb el seu públic, amb els seus lectors. És molt interessant, perquè els lectors són uns complets desconeguts per l'escriptor, però en canvi els lectors creuen i a vegades saben moltes coses de l'autor.

—L'escriptora té un mètode molt particular d'escriure.

—La pregunta 'com escrius?' surt sempre a les tertúlies. I a mi és una pregunta que m'és impossible de respondre, sóc incapaç d'explicar-ho, perquè quan escric entro en un grau de concentració tal que em situo en la part inconscient de la personalitat. És un estat en què entra en joc el subconscient. A la protagonista de la novel·la li passa això però portat a l'extrem. I, és clar, és com si haguessis agafat una gran trompa i l'endemà haguessis d'explicar amb pèls i senyals el que vas fer i vas dir. És molt difícil. Jo crec que en narrativa de ficció i sobretot en poesia es passa per un estat d'inconsciència. I per això també al llarg de la història els escriptors han utilitzat el recurs de les substàncies estimulants, de l'alcohol etc, per entrar en aquest estat. Aquest és un dels temes importants de la novel·la.

—Altres temes que afronta en la novel·la?

—El llibre mostra dos paradigmes a través de dos personatges masculins: En Sergi és 'parapentista' i viu al límit el moment present, amb una intensitat màxima, amb una passió absorbent i viciosa gairebé, sense pensar en el futur. En canvi, l'Hug és un neuròtic de manual, un obsessiu compulsiu (un tipus de caràcter que m'és més pròxim, que reconec molt i que ja vaig tractar al meu primer llibre). En Sergi sap molt bé que una cosa és el rumb i l'altra la deriva. En canvi, l'Hug pateix l'ansietat anticipatòria, que és una metàfora del moment actual que viu la societat, amb aquesta por a allò imprevisible, la malaltia, la higienització del món, de les pors que tenim, del ser políticament correcte... Sí, un món bastant malalt. El món està atacat de la por de tenir por. I només cal veure la quantitat de fòbies que han aparegut recentment, és increïble.

En el llibre tracto l'ansietat anticipatòria, la relació de l'escriptor amb els seus lectors i també parlo de la relació amb l'activitat que fem, amb la feina creativa i remunerada. Sóc d'una generació que vam posar moltes expectatives en la feina. Era un temps que podíem triar la feina que volíem fer i pensàvem que podíem passar-nos-ho bé amb la feina, que ens podia gratificar. Això és un tema generacional, perquè els de la meua generació vam ser uns mimats en aquest sentit. Ara no t'ho pots plantejar així. L'escriptora de la novel·la se senti culpable de tenir una professió amb la qual s'ho passi bé. Té sensació de culpa pel fet de sentir-se gratificada per la feina que fa. És una 'culpeta' molt cristiana aquesta, i molt femenina. I l'escriptora manifesta aquesta culpa petita.

—Va ser difícil posar-se a escriure després de la intensitat amb què va viure tot el procés de 'Un home de paraula'?

—Començar a escriure 'Una tempesta' després de 'Un home de paraula' va ser un alliberament. És un alliberament distanciar-te d'un tema tan personal. I estava molt cansada que em confonguessin amb el personatge, encara que la novel·la era cent per cent autobiogràfica i així jo ho havia manifestat. I ha estat molt més divertit escriure aquest llibre. Per a mi, com menys autobiogràfic és un llibre més divertit m'ho passo. Encara que el plaer hi és sempre, perquè sigui d'una manera o d'una altra aconseguir prendre una distància. És imprescindible per fer literatura., I , per altra banda, és que a mi em diverteix escriure. Jo em diverteixo escrivint.

—El llibre té bones dosis d'humor.

—Perquè l'humor en aquest llibre i com em passa sempre passa a ser rellevant sense buscar-ho. Encara que a 'Una tempesta' potser n'hi ha més que en els altres. Diria que recupero l'humor de la meva primera novel·la, 'Millor que no m'ho expliquis'. I hi ha altres elements d'aquest llibre que em lliguen a la primera novel·la. Per exemple, la manera d'escriure: he escrit la novel·la sense saber què passaria però coneixent el final; i també recupero un personatge del tot obsessiu.

—Perquè una dosi d'intriga? Hi havia en un primer moment la intenció de fer una novel·la de gènere?

—No he fet mai novel·les de gènere, però, a mi, la intriga m'agrada, encara que després m'estiren més unes altres coses. Perquè l'acció en certa manera m'avorreix.

M. S.

9 novembre 2009

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)